

folk under en vis alder og lade de ældre gå hjem med det samme med deres penge, og så vil man gradvis forhøje aldersgrænsen. Alt efter de foreliggende arbejdsmuligheder (og vurderingen af, hvorvidt overgangsordninger misbruges) kan der også tænkes andre former for opdelinger i den enkelte kommune af, hvordan – og hvor hurtigt – man kommer i gang. Eksempelvis vil man måske i flere kommuner finde det sundt og rigtigt først at bruge kræfterne til at få folk i arbejde, som særlig længe har været arbejdsløse, og så trinvis få flere og flere i beskæftigelse med de af nærværende lovforslag omfattede arbejder.

Selv om dette vil lette indarbejdningen af nyordningen, skal der såmænd nok med en så omfattende samfundsreform komme ballade – måske ligefrem kaos – i den første tid i adskillige kommuner. Man skal imidlertid ikke kortsynet og overfladisk i fortvivelse give op over for begyndervanskeligheder. Når erfaringerne først er indhøstede, skal det nok lykkes at få det hele til at fungere smidigt – også for eksempel på transportsiden og i forhold til fremskaffelse og betryggende opbevaring af redskaber, arbejdstøj osv.

Ved den store udvidelse af en § 75-lignende ordning, som Sverige foretog i 1984, var der skepsis på mange arbejdspladser. Skulle de nu belastes med en gruppe besværlige, asociale døgenigte? Det viste sig imidlertid, at de nye var ganske almindelige svenskere. Og dermed slog stemningen hurtigt helt om.

Til § 7, stk. 2 og 3

Den gældende lov, der ophæves, fylder en snes gange så meget som den, der nu foreslås. Og mere end 98 pct. af de arbejdsløse fatter ikke størstedelen af snørklerierne i nuværende lovs over 100 paragraffer med vedhængende bekendtgørelser, cirkulærer og afgørelsessamlinger. På disse papirtigres bud bortødes

hver dag tusindvis af arbejdstimer til kontrol og anden meningstom beskæftigelse.

Vedtages lovforslaget, bliver det dog – af hensyn til EF's rådsdirektiv af 17. februar 1975 – nødvendigt at gennemføre en særskilt varselslov for større afskedigelser i stedet for §§ 23a-g og 102 a.

Men Fremskridtspartiet ønsker ikke her at gå en millimeter længere end Danmarks EF-forpligtelser rækker. Varselsreglerne er nemlig i virkeligheden bestemmelser om utryghed i ansættelsen og om øget arbejdsløshed. Det viser sig ved, at de afskrækker mange fra at gå i gang med risikoprojekter, og ved, at den virksomhed, der kommer i fare, meget let får et dødsstød, der kunne være undgået ved, at lovparagrafferne tvinger til, at man alt for tidligt skal røbe for alverden, at det måske kan gå galt. Om emnet henvises i øvrigt til debatterne i Folketinget den 19. november 1987 og 26. februar 1988 (spalte 2351–2377 og 7551–7588).

Reglen i § 7, stk. 2, 2. pkt. 1. led, skyldes, at spørgsmålet om, hvordan der skal forholdes med de nuværende arbejdsgiverbidrag til arbejdsløsheds-kasserne, bedst afgøres pr. udløbsdagen for hovedmassen af de kollektive overenskomster.

Om efterlønsmodtagere henvises til bemærkningerne til § 2 i Fremskridtsforslaget om forbedret og ensartet folkepension, L 2 af 6. oktober 1987, samt til Arbejdsmarkedsudvalgets betænkning af 3. november 1978 og indlæg fra Folketingets talerstol i den forbindelse i oktober/november 1978 (sp. 807–810, 834 f, 842 f, 1703–1707, 1745–1747, 1761, 1763 f, 2007–2012, 2023–2026 og 2030–2036).

Det forventes, at vedtagelse af lovforslaget vil medføre nedlæggelse af Arbejdsministeriet, jf. herved også bemærkningerne til Fremskridtspartiets ændringsforslag nr. 2441–2492 til finanslovforslaget for 1982. Tempeluddrivelse af den herskende bureaukratklasse er under de nuværende forhold en stærkt beskæftigelsesfremmende foranstaltning.